

noget godt, idet mange kan komme til at indgaa Ægteskab, som nu er forhindrede deri, men som alligevel lever i en Slags Ægteskab, i det, man kalder en fri Forbindelse, hvorved der ofte bringes uheldige Forhold ind mellem de to Mennesker. I dette Forhold er den Lighed, der ellers tilstræbes mellem Mand og Kvinde, ikke helt gennemført, idet det fremdeles ikke skal være Ægteskabshindring, at Kvinden har faaet Fattighjælp; men denne Ulighed er meget vel begrundet, det vilde være urigtigt, om det, at Kvinden havde nydt Fattigunderstøttelse, skulde bevirke, at Ægteskab ikke maatte indgaaes uden Fattigbestyrelsens Samtykke.

En lille Bemærkning til § 21, Punkterne 6 og 7, vilde jeg gerne gøre. Det bestemmes deri, at Brudefolkene skriftlig paa Tro og Love skal erklære, at de ikke er saa nær beslægtede eller besvogrede, at det danner nogen Ægteskabshindring. Men i Punkt 10 bestemmes det, at disse Erklæringer skal skriftlig paa Tro og Love bekræftes af to paalidelige og fuldmyndige Forlovere, der tillige skal bevidne, at de nøje kender den paagældende Part. Kunde man ikke stryge denne sidste Bestemmelse? Det er ofte meget pinligt og vanskeligt at skaffe alle disse Attester til Veje, og naar man har Parternes Erklæringer paa Tro og Love, synes jeg, man maatte kunne nøjes dermed, idet man jo har det almindelige Strafansvar for dem, der afgiver urigtige Erklæringer til Brug i offentlige Retsforhold.

Jeg er en ubetinget Tilhænger af Bestemmelsen i § 28 om, at Ægteskab stiftes alene ved borgerlig Vielse. Jeg beklager, at man, som vi hørte i Gaar, fra Venstres Side ikke ønsker at gaa med til denne Bestemmelse. Jeg havde haabet, at Venstre her vilde staa paa det samme Standpunkt, som det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen) i sin Tid stod paa, saaledes at vi kunde faa denne Bestemmelse gennemført. Jeg føler mig overbevist om, at det ærede Medlem staa fast paa sit Standpunkt, og jeg nærer et Haab om, at han har saa mange Meningsfæller indenfor sit Parti, at det dog maaske alligevel skal lykkes at faa den tvungne borgerlige Vielse gennemført. Jeg anser dette for et meget betydeligt Fremskridt. Ægteskabet er en borgerlig Institution og bør stiftes ved en borgerlig Akt, som bør være ens for alle. Dette er i Virkeligheden det mest konsekvente, det giver Lighed for Loven, og der er jo intet til Hin-

der for, at de, der ønsker deres Ægteskab velsignet af Kirken, kan faa det. Og jeg skulde tro, at det, i hvert Fald foreløbig, vilde blive ret almindeligt, at Ægtefolk ønskede det. Men Ægteskabet bør stiftes paa samme Maade for alle. Det vil navnlig ogsaa, af Hensyn til at faa Orden i hele vort Civilstandsregister, være meget betydningsfuldt, om Ægteskaberne blev stiftet paa en saadan Maade, at man vidste, hvor man kunde henvende sig angaaende Oplysninger om indgaaede Ægteskaber. Nu er det meget vanskeligt, ja, næsten umuligt at skaffe sig saadanne Oplysninger; det vilde blive betydeligt lettere, naar man vidste, at alle de efter denne Lovs Ikrafttræden indgaaede Ægteskaber var indgaaede for en borgerlig Myndighed. Skulde der nu indenfor Venstre ikke være tilstrækkelig mange, der deler det ærede Medlem fra Ringkøbings og min Opfattelse, at det vil være rigtigst at gennemføre det tvungne borgerlige Ægteskab, eller lad mig hellere, da det maaske lyder lidt odiøst at sige det *tvungne* borgerlige Ægteskab — Ordet „tvungen“ har jo en vis ilde Klang —, sige det *almindelige* borgerlige Ægteskab — skulde der ikke være tilstrækkelig mange, der slutter sig hertil, maa det i hvert Fald være en meget stærk Opfordring til, at vi snarest muligt faar gennemført virkelige Folkeregistre. I Parentens skal jeg oplyse, at Københavns Kommune allerede for lang Tid siden har indgivet Andragende til Ministeriet om at søge for, at der blev forelagt Lovforslag om Folkeregistre. Jeg ved ikke rigtig, paa hvilket Standpunkt Overvejelserne i Ministeriet befinder sig. Men skulde det ikke være muligt at faa gennemført det almindelige borgerlige Ægteskab, vil jeg i hvert Fald meget kraftigt opfordre Ministeriet til snarest muligt at fremsætte et Lovforslag om Folkeregistre, thi vi befinder os med Hensyn til dette Forhold i et saadant Kaos, at det er ganske uudholdeligt for Kommunerne ligesom ogsaa for mange private.

Hvad Kapitel V, der handler om Ægtefællers Retsforhold, angaar, synes jeg, at det i det store og hele er et udmærket Kapitel. Ægtefællerne stilles her som to ganske ligeberettigede og lige forpligtede Parter, og dette kan kun være af det gode. Det hidtilværende Forhold har været i høj Grad uholdbart, i hvert Fald i mange Ægteskaber, og det er nu paa Tide at komme til en Ændring. Selv om Hustruen ikke er den direkte erhvervende,